Homilia

en l'ordenació episcopal de Mn. Daniel Palau Valero a la Catedral de l'Assumpció de Maria de Lleida. 19 de juliol de 2025

Molt estimat poble sant de Déu que peregrina a l'Església que és a Lleida i a les altres Esglésies de la Tarraconense. Molt estimat poble sant de Déu que heu vingut d'altres Esglésies germanes. Estimat administrador apostòlic, bisbe Salvador. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, *Sr. Cardenal Arzobispo de Madrid, Sr. Arzobispo de Valladolid y presidente de la Conferencia Episcopal Española, Sr. Consejero de la Nunciatura Apostólica, y representante del Santo Padre en nuestras Iglesias.* Molt estimats arquebisbes i bisbes, abats de Poblet i de Montserrat, estimats preveres i diaques. Capítol de la Catedral i Col·legi de Consultors. Molt estimat Rector i degans de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Molt Honorables Srs. President de la Generalitat i President del Parlament de Catalunya. Honorable Conseller de Justícia, Sr. Alcalde de Lleida. Digníssimes autoritats polítiques, acadèmiques, judicials, policials i militars.

Ens hem aplegat a la Seu nova, la Catedral de Lleida, per a ordenar bisbe Mn. Daniel Palau. Al mateix temps prendrà possessió canònica de la diòcesi. Fa un parell de mesos el papa Lleó XIV, en una de les seves primeres decisions, nomenava bisbe d'aquesta Església particular a Mn. Daniel Palau i acceptava la renúncia que va presentar fa dos anys el bisbe Salvador, a qui van donar dos anys d'afegit al vostre servei episcopal. Us agraïm profundament, bisbe Salvador, tots i cadascun dels dies passats des d'aquell 20 de setembre de l'any 2015, perquè us estimeu la diòcesi. I ara transmetreu, amb seguretat i entusiasme aquesta mateixa estimació al bisbe Daniel.

Estem tots contents i donem gràcies al bon Déu perquè aquesta estimada Església és proveïda de bisbe. Se'n coneix el nom de més de vuitanta des de la restitució del segle XII i una trentena més des del segle V fins al domini musulmà i trasllat de la seu a Roda d'Isàvena i posteriorment a Barbastre. Lleida té, per tant, una llarga història de fe cristiana, de comunitats resistents, d'exilis forçats i de voluntat de futur. Com els passa a totes les Esglésies de la Tarraconense, ha estat cristiana abans que catalana.

El bisbe Daniel s'afegeix a la llarga llista de bisbes que han presidit aquesta seu. Persona de grans qualitats humanes, acadèmiques, pastorals i eclesials. Bon amic personal, provinent de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i fins fa uns dies degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Molt estimat mossèn Daniel, l'Església et confia una nova missió que, de ben segur, serà, i és ja, motiu d'una gran joia personal. El sant Pare Lleó t'ha confiat la missió de servir com a pastor aquesta Església. D'aquí a uns moments, se t'encarregarà que prediquis l'Evangeli de Jesucrist, que siguis un bon pastor, que estiguis al servei de Déu i que convoquis el poble sant per a la celebració de l'eucaristia. Tots pregarem per tu i pel teu ministeri episcopal. Tots pregarem Déu perquè el seu Sant Esperit vingui a ajudar-te a ser pregoner, missioner i apòstol del Senyor i de la seva salvació. Precisament el lema que presidirà el teu pontificat és «*Accipite Spiritum Sanctum*» 'Rebeu l'Esperit Sant', tret del fragment de l'evangeli de Joan que hem escoltat fa uns moments (Jn 20,22). Són paraules atribuïdes al mateix Senyor ressuscitat, dirigides als seus deixebles, dirigides a la gent que s'hi va mantenir fidel i que es trobava en estat d'expectació i de pregària, oberts a reconèixer-lo. Certament, per la fe sabem que és a través de l'Esperit Sant que Déu ens ha revelat el Crist i és a través del mateix Esperit que, pel baptisme, ens ha cridat a ser fills de Déu. Per això l'Esperit Sant és una invitació personal i comunitària a l'esperança, a la confiança i al coratge d'una fe sostinguda pel misteri pasqual que és sempre un misteri d'amor.

Fruit de l'amor, som tots convidats a deixar-nos transformar per la força abassegadora d'aquest alè que el Senyor els donà i ens donà en la bonica figura de l'alè de vida, remembrança de l'alè diví que modelà la Creació. Gràcies a aquest alè, gràcies a l'Esperit Sant, tots els cristians som convidats a deixar-nos transformar. Gràcies a l'Esperit Sant som convidats a ser missioners creïbles. Gràcies a l'Esperit Sant podem confiar, ser fidels, estimar, perdonar i servir. Que en són, de potents, els dons de l'Esperit Sant! «*Accipite Spiritum Sanctum*».

Aquest mateix Esperit, estimat mossèn Daniel, que ha estat present en el món a través de tota la història, que és història de la Salvació, és el que inaugura l'era de l'Església amb la seva vinguda. Promès pel Senyor ressuscitat en persona —com hem escoltat a l'evangeli—, l'era de l'Església comença en aquest episodi de Pentecosta. És el temps oportú de l'Església, l'era de l'Església, que començà en el moment que les profecies i els anuncis van ser verificats i creguts amb tota la seva força pels apòstols i els deixebles, per les santes dones, per Maria. Naixia l'Església. Totes aquelles persones que havien quedat amb el sentiment d'orfandat quan el Senyor va partir, amb la vinguda de l'Esperit Sant comencen a sentir en el seus cors la idoneïtat de dur endavant la missió que el Senyor els havia encomanat. Plens de força, millor dit, recuperada la força amb la que seguien el Mestre tot i veure'l partir. Aquest va ser, i és, la força real de l'Esperit. I aquesta obra de l'Esperit en

els apòstols, amb la imposició de mans, ha anat essent transmesa per mitjà de l'ordenació episcopal. «*Accipite Spiritum Sanctum*».

Molt estimats i estimades, aquesta successió dels apòstols continua a casa nostra. «Perquè la missió a ells encomanada es pogués continuar després de la mort, van donar com a testament als seus cooperadors immediats l'encàrrec d'acabar i de consolidar l'obra per ells començada, encomanant-los d'atendre tot el ramat en el qual l'Esperit Sant els havia posats per tal de pasturar l'Església de Déu (cf. Ac 20,28)» (LG 20). D'aquesta manera, d'una generació a l'altra s'ha conservat la tradició inicial per la successió ininterrompuda dels bisbes i l'obra del Salvador progressa i perdura fins als nostres dies.

El bisbe, en l'exercici del seu ministeri, passa hores de tota mena. Gaudeix moltíssim contemplant la llavor que, sembrada, dona fruit. També sofreix moltíssim en les dificultats, com en qualsevol empresa humana. Però puc dir que, sobretot en les hores baixes, l'Esperit irromp en el cor, no pas donant la solució als problemes, que és feina dels homes i dones, sinó comunicant la seva llum i fortalesa. Hem de mantenir en la memòria les paraules de Jesús als apòstols en el darrer sopar: «Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre» (Jn 14,16). «*Accipite Spiritum Sanctum*».

Com afirma el Concili Vaticà II: «L'Esperit habita en l'Església i en el cor dels fidels com en un temple (cf. 1Co 3, 16; 6,19), hi prega i hi dona testimoniatge de l'adopció de fills (cf. Ga 4, 6; Rm 8, 15-16.26). Ell guia l'Església vers la veritat completa (cf. Jn 16, 13), la unifica en la comunió i en el servei, la proveeix de diversos dons jeràrquics i carismàtics amb els quals la instrueix i la dirigeix, l'embelleix amb els seus fruits (cf. Ef 4, 11-12; 1C 12, 4; Ga 5, 22). La rejoveneix amb la força de l'Evangeli, la renova constantment i la condueix a la perfecta unió amb el seu Espòs» (LG 4).

I aquest mateix Esperit, que descobreix Déu en la nostra Església, que posa l'Evangeli al centre de la comunitat, que acull sense condicions, ens obre les portes a descobrir-nos tots fills de Déu i, per tant, germans i germanes en Crist. Obre la gran porta de la fraternitat. Perquè la comunitat, l'Església, se sustenta en la fraternitat. L'apòstol Pau ens ho ha proclamat: Ja no podem emmotllar-nos al món present, hem de passar per una transformació renovadora que permeti l'arribada del cel nou i la terra nova. Aquest discerniment ja no serà personal, individual, ara serà eclesial, comunitari. I com parar atenció a això, avui? Reinventant-nos i aprofundint en la sinodalitat que estem redescobrint. Estem en temps de gràcia, estem en l'Any

Sant, estem caminant per una sinodalitat eclesial compartida, entesa i practicada. L'Església està en camí de sinodalitat, de retrobament de les fonts de conversió que s'han mantingut sempre presents.

Que Santa Maria, Mare de Déu, ella que va acollir en el seu si l'obra de Déu gràcies a l'acció de l'Esperit Sant, t'ajudi, estimat Daniel, i a tots els qui t'acompanyem i estem al teu costat. Que el testimoniatge de Maria —sota l'advocació de la Mare de Déu del Blau— ens purifiqui i faci de nosaltres «un poble» ben del Senyor, «apassionat per fer el bé» (Tt 2,14). Amén.